

TARI ISTVÁN VERSEI

AZ ÉRTELEM ZAVARÁHOZ

Értelem zavara! Sztárt, igen, azt csinált
tebelőled a kéj. Lázasan örölsz
korunk ráncaiban, csábosan énekelsz
láncos táncaiban, tábori asztalán.

Értelem zavara! Sztár vagy, imádnak ám!
Te vagy zsarnokaink ébredező, szürkés
arcú istene, kit szertelen éltetés
hordozgat tenyerén – tőle sivár a száj.

Értelem zavara! Kriptaszagú mesét
gomolyogtat a szél. Ellened újul már
kötöttségeitől gazdagodó valóm,
fegyverért kiabál, zord chorijambusért.

Értelem zavara! Prüszkölök, émelyít
a hangod! Csak a jobb kedvetem, illanó
nevetésemet, azt kellene puskaként
viselnem. Bedugult már, kisöbű a sors.

ÉGBE VERT

Megolvad. Csillámló
feketességével
fölkavart homokba,
fürdőzők zajába
csurog a nyár szurka.
Sistergésedet ki
veheti komolyan
jókedve mögül?
Ki figyelhet arra,
hacsak nem a kicsiny
kert, átforrósodott
paradicsomával,
zöldpaprikáival,
hogy nagyon magadra
maradtál e nyárban:
húsodat feszítő,
bősz mohóságoddal,
bepókhálósodott
kitöréseiddel,
cigányútra futó
motyogásaiddal...
Akaszd ki melledre
a benzinkutaknál
elpilledő, kormos
ördöglepkét! Hiszen
égbe vert karó vagy.
Melyhez egyelőre
semmit se kötöznek
Melyre egyelőre
szitakötő se száll.

ELMULATOTT JÖVŐ

Ne világosítsátok föl!
Megtévesztettségéből él...
Magyarnak
született, és

azoknak adott igazat,
akik a léha életre
biztatták.
Kedvükért még
az édesanyanyelvét is
apránként elfelejtette.

Ne illessétek szitkokkal!
Osztályrészül néki csak a
füstölgés
jutott. Lángok
nélkül és azokkal élte
le életét, akiknek a
szeretet
csupán jelszó –
mások megalázásával
alázták meg ők magukat.

Majd fölvilágosítja őt
az első útjába eső
kiserdő,
mely képtelen
árnyékáról lemondani,
zúgásától szabadulni
melyben a
levelek nem
tagadhatják meg sohasem
águkat rázó fájukat.

Majd megvigasztalja őt
kikerekedő bánata,
melynek az
elmulatott
jövő, a pohár alakját
fölvevő reménytelenség
adhat csak
átmeneti
formát, a véglegesülő
kótyagosság asztalánál.

GAZDÁTLANUL ÓRLŐ MALOM

(Ionicus a maiore)

Pótlékokat ígér a kor,
érvénytelen érzelmeket
éjünk lihegő ágyain.

Istentelenül szól a dal
álmunk olajos tájain,
örvényt kavar és zúg nagyon.

Pótlékokat ígér a kor,
ifjonti hevünket nyeli:
gazdátlanul órlő malom.

Istentelenül szól a dal
arról, ami láncfalpasan
örvényt kavar és zúg nagyon.

